

tet, men Grænsen bliver sat ved det Sprog, som er indført ved Kurderne, og som har sit Centrum Nordøst for Diabekier. Da deres Besiddelser fordum var i Armeniernes Hænder, men ved gentagne Forfølgelser og Massakre maatte overgives til Kurderne, kom Armenierne paa disse Kanter saa fuldstændig i Kurdernes Hænder og maatte rette sig efter disse. Vel har Armenierne undertiden forstaaet at hævde en vis Stilling som Kristne, men i det hele taget er de dog i høj Grad under Kurdernes Indflydelse, og naar disse ere ivrige Muhammedanere som her paa Egnen, saa er Kvindens Stilling saa meget sørgeligere. Og skønt Armenierne kun som Følge af Kristendommen hævder en vis Ret ligeoverfor Kurderne, saa har de kun meget lidt af Kristendommens Kraft og vilde blive meget forbavsede ved at høre, at Kvindens Stilling hos dem maa være noget andet end hos Muhammedanerne, naar undtages Polygami. Kurdernes Syn paa Kvinden i Praksis er aldeles overensstemmende med Armeniernes, naar de, som her er Tilfældet, boer op ad Kurderne.

For den ældre Kvinde vises der nogenlunde Agtelse, navnlig naar hun som den ældste staar for Husholdningen, de yngre Kvinder maa vise hende Lydighed i alt og tildække Ansigtet med et Hovedtørklæde ved Synet af hende, men naar Mændene kommer hjem fra Arbejdet, maa hun betjene dem ved at sætte Maden frem for dem, men dog ingenlunde spise sammen med dem, og den yngste af Konerne har det ikke stort bedre end en Slave. Hun maa aldrig tale med en Mand og navnlig ikke med Svigerfaderen eller den-

nes Broder. Da jeg for et Par Dage siden gik med en saadan „Brud“ (de kaldes Brud i 10—15 Aar efter Brylluppet) for at naa en Have, der ligger 10 Minutters Vej herfra, standsede vi ved Havelaagen, der var lukket. Hun stillede sig op ad den som en Mumie og sagde ikke et Ord. Jeg spurgte hende: „Hvorfor lukker du ikke op eller kalder paa dem derinde i Haven?“ Hun rystede paa Hovedet og blev staaende som før. — Jeg blev ogsaa staaende og spurgte: „Hvad nu?“ Hun rystede kun paa Hovedet. Da kom en af Drengene og aabnede Laagen indefra. Jeg sagde til dem „hvorfor stillede Bruden sig saaledes an?“ „Ih, sagde de, „hun er jo kun en Brud, hendes Svigerfader arbejder i Haven, og han maatte jo dø, hvis han hørte Brudens Stemme“. „Dø, af hvad?“ — „Kan du da ikke forstaa“, sagde den lille, „at det vilde være en Skam for hele vort Hus, hvis vor Brud vilde lade sin Stemme høre af Bedstefader?“ „Men hvis I nu ikke havde lukket op, hvor længe maatte hun staa der“, spurgte jeg. — „Til nogen lukkede op“ svarede Drengen lakonisk. — En anden Gang var jeg med en „Brud“ i Landsbyen og skulde gaa hjem. Hendes lille Pige paa 2 Aar græd, hun vilde bæres. Bruden blev aldeles ulykkelig og stod stille. „Nu maa vi vente til nogen kommer“, sagde hun. „Hvorfor?“ — „For Bajtsar vil bæres“. „Saa bær du hende!“ — „Nej, nej, det kan aldrig gaa“, sagde hun. „En Brud tør aldrig bære sit Barn naar andre ser det, det vilde være en Skam for hele vort Hus“. — En Dag spadserede jeg i „Byen“ med Badvilli (Præsten). Overalt løb Folk til for at